

ali ne. Rusija razpolaga z močno vojsko, če tudi pravi, da je zoper vojno. To močno vojsko bo uporabljala za osvoboditev Besarabije, ki je zdaj priključena Rumuniji, ali pa zoper domače upornike.

V Avstriji — boj na nož! Nikjer tako, kakor ravno v Avstriji, se vrši boj med socialističnim in našim političnim nazorom. Niso še pozabljeni krvavi dnevi od 15. julija dalje, ko sta se ta dva nazora že udarila na ulicah in je socialistični začasno propadel. Bliža se nov boj. Otvorila ga bo razprava o najemnini.

Svetovna tekmovalca. Amerika in Anglija sta postala zelo odločna nasprotnika in tekmovalca za svetovno nadvlado. Anglija je do zdaj prevladovala na ta način, da je imela v vseh delih sveta velikanske kolonije, ki jih je izžemala. V teh delih sveta pa se zdaj narodi vedno bolj upirajo angleški nadvladi. Če Anglija kolonije izgubi, bo naravnost beraška država.

»Ljubo doma, kdor ga pozna...«

Pismo mladini na deželi.

Naj veljajo te vrstice mladini na kmetih, ki hoče zapustiti domačijo in se seliti v mesta.

V zadnjem času opazujemo, da ljudje z dežele neprestano silijo v mesta. Nešteto mladih ljudi išče službe v mestih in sicer z izgovorom: »da bi lažje živeli...!« Da bodo ti ljudje vsaj malo spoznali, kako je dandans s službami v mestih, naj vam priča sledeče:

V Mariboru je danes glasom izkaza uradne »Posredovalnice za delo« nad 1400 ljudi brez službe, brez kruha. In to so po večini družinski očetje! Ako mladi ljudje, ki imajo svoje misli obrnjene v mesto, tega ne verjamejo, naj vprašajo v Mariboru na magistratu ali pri »Borzi dela« in dobili bodo odgovor, ki jih bo naravnost pretresel. Poleg 1400 brezposelnih je v Mariboru okoli 200 družin brez stanovanja. Po drvarnicah in drugih šupah stanujejo družine v sredi zime z malimi otroci vred. Mestna občina sicer hvaljevredno skrbi za zgradbo hiš, ali pre malo ima sredstev, da bi se vsem pomagalo iz strašne bede.

Na stotine ljudi prosjači od hiše do hiše, dasiravno daje mestna občina brezplačno hrano stotinam ubogih revežev. Naši samostani in dobre krščanske hiše storijo, kar morejo, da tešijo revežem glad.

Za vsako službo se naravnost puli in tepe na stotine ljudi. In še hujske bo! Do 1. aprila bo odpuščenih pri financarjih, carinikih in v drugih državnih službah več tisoč oseb.

Vse to glasno opominja mladino na deželi: »Ostanite doma! Ljubo doma, kdor ga pozna!«

Pri piscu teh vrstic je bil te dni oče z štirimi malimi otroci. Razcapana mu je bila obleka, otroci pol nagi. Mož pravi: »Ljubi gospod! Usmilite se me! Dajte mi 40 dinarjev, da se peljem z železnico domov. Zena leži v bolnišnici. Otroci že dva dni niso ničesar zaužili. Dela ne dobim. Grem raje zopet nazaj h kmetu za zadnje ga hlapca. Prokleti tisti čas, ko sem zapustil svoj dom in se preselil v mesto...« Groza me je obšla pri pogledu na moža sem njim hrane in denarja za pot nazaj in njegove izgajene nedolžne otroke. Dal

v domačo občino. Moža sem poznal še iz mladih dni. Kot razborit, zal in krepak mladenič je zapustil očetovo hišo... Vrača se izmozgan in kot izgubljena — ovca...

Mladenci, mladenke! Ne zamerite mi, da vam pišem te opomine. Ko sem lansko leto napisal za »Slovenskega Gospodarja« smiselno enak članek, dobil sem več pisem, v katerih so mi očitali, da ne privoščimo viničarskim in kmetiskim fantom in dekletam boljšega, udobnega življenja v mestu...

Mislil pa, da kdor hoče, bo ta članek razumel in ostal doma in ne bode silil v svojo lastno nesrečo, ne bo silil v mesta in fabrike...

Marija z detetom.

Materam za Svečnico.

Pisatelj Förster pripoveduje o materi, ki je pomagala sinčku pri domači nalogi. Povedala mu je nekaj misli, popravila mu je njegove okorne stavke. Med tem prosi deček: »Gospod učitelj nam je prepovedal, da bi si dali pri nalogi pomagati. Če bo vprašal, ali sem napravil sam nalogo, kaj naj rečem?« — »Seveda mu moraš povedati resnico! Pa saj tako ne bode vprašal«, odvrne mati. Ponoči pa je mati mislila na nalogo. Šlo ji je skozi glavo: »Kaj le sem fantu svetovala! Kaj bo v življenju z mojim otrokom, če bode vedno govoril resnico? Smejali se mu bodo, sovražili ga bodo, nikjer ne bode prišel naprej. Kako sem le mogla dati otroku ta nespameten nasvet. Čudno, kako nam stari nauki še vedno silijo na jezik in čisto pozabljamo, da se s temi rečmi v današnjem času ne da več živeti.«

Naloga, ki jo je prinesel deček v šolo, je bila ena najboljših. »Tvoja naloga zasluži prav dobro«, pravi učitelj. Vpraša pa tudi: »Si jo napravil sam?« — »Ne«, odgovori fant, »mati mi je pomagala.« — »Prav, potem dobi tvoja mati prav dobro!«

Ko je pripovedoval deček to doma, mu je mati rekla: »No ja, saj je lepo, da si govoril resnico, pa pravzaprav bi ti ne bilo treba povedati.«

»Mislil sem na tvoje besede: Seveda moraš resnico povedati«, pravi sin.

»Da, saj tudi jaz nisem za laž, pa včasih je že tako, da ni treba resnice govoriti. Drugim nič ne koristiš, sebi pa samo škoduješ.«

Deček je poslušal z odprto dušo in žal mu je bilo, da je bil odkritosrčen. Sam sebi se je zdel nespameten. Ko je dorastel, je postal kupčevalec z vsem. Znano je bilo, da je pri njegovih kupčijah veliko nepoštenega, čeravno mu nikdo ni mogel z zakonom do živga. Mati je imela pri njem brezskrbno, udobno življenje. A mirna in zadovoljna ni bila v tej udobnosti, če je mislila, kako je ta udobnost pridobljena, in če je mislila na dušo svojega sina.

Posebna žalost pa jo je še presunila, ko se je nekoč čisto jasno povedlo, kdo je tega kriv. Nad njeno posteljo je visela stara Marijina slika. Marija drži v naročju svojega otroka, na obrazu se ji vidi veselje, zraven pa tudi globoka žalost. Ve,

da bo otrok, ki ga je spočela od Sv. Duha, odrešenik in križani ob enem. Kot človeška mati čuti v svojem srcu sedméri meč, a kot dekla Gospodova je vesela, da bode njen otrok izpolnil voljo božjo. Ko se je nekega dne ozirala po sobi in so ji oči za trenutek obvisle na tej sliki, ji je naenkrat prišlo veliko spoznanje! Na svojem otroku doživi mati to, kar nosi v globočini svoje duše. Če mati preda svojega otroka Duhu božjemu, ali pa ga preda posvet nemu duhu, to odloči njegovo življenje, to napravi njegovo pravo usodo. Le malo, prav malo mater je, ki bi hotele svojega otroka roditi, predati, vzgojiti čisto za Boga — na celi črti. Tudi jaz sem grešila nad svojim otrokom. S tisto nalogo, s tistim nasvetom, ki sem ga drugi dan svojemu sinu dala, sem ga izročila posvetnemu duhu. In je poklicala svojega sina, mu pokazala podobo Marijino, pa mu rekla: »S tisto nalogo takrat ti nisem prav svetovala.«

Mati! Danes na Svečnico je tudi za tebe trenutek, ko naj bi pogledala na Marijo z otrokom. Kakor je ona šla današnji dan s svojim otrokom v tempelj in ga darovala Bogu, tako si tudi ti enkrat stopala s svojim otrokom v cerkev. Velik, svet je bil ta trenutek! Ko si s svojim otrokom v naročju klečala pred altarjem, zatopljena v globoko molitev, si bila kakor svečenica, ki daruje Bogu veliko daritev. Darovala si Bogu svojega otroka, izrazila si svojo voljo, da naj bo tvoj otrok — božji.

Mati, ali res izvršuješ to svojo daritev? Ali je res vse, kar govoriš svojemu otroku, kar ga učiš, kar mu svetuješ, tako, da vodi otroka k Bogu, tako, da postaja tvoj otrok božji? Ali pri vsem tem misliš, kaj bo iz tvojega otroka tam na koncu njegovega življenja, ali pa samo računaš, kaj bo koristilo tvojemu otroku samo za ta svet, četudi bi bil nezvest Bogu?

Kaj je ona mati, ki si je mislila, kako se bo godilo mojemu otroku, če bo govoril vedno resnico in mu je nasvetovala laž, napravila iz svojega otroka? Navajanje otroka k neresnici, k nečimurnosti, k malim nepoštenostim, k sovraštvu, kakor to odloči usodo otrokovo kaj napravi iz njega! Mati, glej danes na Marijo z detetom in bodi tudi ti taka mati, bodi tudi kot mati dekla Gospodova!

Usoda katoličanov v boljševiški Rusiji.

Kakor znano, se v carski Rusiji katoličanom ni godilo najbolje. Režim jim je nasprotoval, jih oviral, tako marsikateri je moral radi svojega katoliškega prepričanja v Sibirijo. Veliko slabše pa se godi katoliški cerkvi pod boljševiško Rusijo! V spominu je še, kako je bil pred leti umorjen duhovnik Budkovič in kako bi še tudi bila ista usoda zadela nadškofa Cieplaka, ko bi se ne bile potegnile zanj nekatere evropske države. Od tedaj še ni prenehalo preganjanje katoličanov.

Leta 1924 so zaprli 10 katoliških duhovnikov. Naslednje leto jih je moralo zopet precejšnje število v ječe ali pregnanstvo. Med temi je bil tudi Ivan Kovalski, ki je bil dne 2. januarja 1926 v Smolensku ustreljen. Ko so ga pripeljali na morišče, je zaprosil za duhovnika, da bi se spovedal. To so mu gladko odklonili in mu zaukazali, da stopi k stebri, ob kate-